

blevne idømte 6 Maaneders Fængsel og Sult, er offentlig bekendt. Men Dommens Modtagelse hos Befolkningen ligger i det Triumftog, som Kjøbenhavnerne gavede Folkethingets Formand fra Banegaarden til hans Bopæl og i den Modtagelse, som de to andre Domsældte have faaet i disse Dage, og hvis Naab ere naaede til de samme Ministres Dren. Og endnu den Dag i Dag paa deres Hjemreise vil disse to Mænds Modtagelse staae Stemmningens Tilstaaelse for, at Ministeriets kommissionelle Domme ere forhadte af Befolkningen, og jeg vil i Genhold hertil paastaa, at der derved er givet et forstaaeligt Udslag af Kjendskabet mellem Ministeren og hans Dommere paa den ene Side og Befolkningen paa den anden Side. Det skal staa som et Minde om denne Justitsminister, at han i sine Skrifter udtalte, hvad Befolkningen sluttede sig til, men i sin Gjærning ophidsede Befolkningen og skabte Uro og Gjærning hele Landet over. Provisoriet har skabt sig en ny Bundsforvandt, som man ellers ikke har kjendt i vore 30 eller 40 Aars politiske Udvikling. Det er Sulten. Skolelærere affæddiges for at sulte, Formanden og de Ringkjøbing Hædersmænd sættes i 6 Maaneders Fængsel i den kjøbenhavnske Bastille for at sulte, og her i Byen hæve Ministeriets Benner — de, der navnlig bekjende sig til Provisoriets Grundsatninger — sig for at tvinge Smedene ved Sult til at opgive deres Ret efter Grundlovens § 87, og disse Arbeidsgivere understøttes af en Forening, der kalder sig „Arbeidernes Værn“, blandt hvis Stiftere figurere de allerførste Medlemmer af Provisoriet, baade i og udenfor Rigsdagen. „Arbeidernes Værn“ skal give dem, der fremkalde Sulten, Penge til at holde ud, for at Svendene kunne føle denne Lock-out saa længe, at de hengive sig under „Arbeidernes Værn“ og Provisoriets Vinger. Det er en ny Bundsforvandt, som vi her lære at kjende under det Estrupske Regimente.

Jeg siger, at Ministeriet sætter en Skillevæg mellem Konge og Folk. Finantsministeren har vel, som Førsteminister, forelagt Kongen den allerunderdanigste Førefstilling, som har fremkaldt denne foreløbige Lov, og han har derved bibragt Kongen den Mening, at Folkethinget vilde øve Tvang mod Kongen ved Valget af dennes Ministre, og dog har

jo simpelthen Folkethinget ikke forlangt det mindste Andet end Grundlovens Overholdelse. Kun Grundlovens Overholdelse ved Finantslovens Udstedelse, det er, hvad Folkethinget har forlangt. Er det at øve Tryk paa Kongen ved Valget af hans Ministre? Derjom disse Ministre, der nu forlode Thinget, vilde udgive ordentlige Finantslove og følge Grundloven, da forlanger Folkethinget ingen Fjerntelse af dem, og derjom Kongen vil sætte Andre i deres Sted, da forlange vi ikke bestemte Personer, vi forlange kun Grundlovens Overholdelse. Kongen har givet Landet sit Tilhug paa at ville regjere efter den. Den er det, Ministrene skulle være undergivne. De skulle være ansvarlige for Regjeringens Førelse, ikke blot overfor Rigsdagen, men overfor den offentlige Mening hele Landet over. Justitsministeren har forsøgt ved mange Søgmaal at rejse Sager for Majestætsfor nærmelse, og Oprindelsen til disse Søgmaal har oftere ligget i uselige og foragtelige Angivelser, ja mangen Gang ere disse Søgmaal rettede mod drufne og berusede Personer. Ministeriet fører for at jordre Kongen fra Folket. Paa Kongens Reiser foranstaltes det altid, at han kun kommer i Berøring med uniformerede civile og militære Embedsmænd, fra den store Befolkning holdes han plammæssig ude. Men ogsaa her kundgjør Ministeriet sin Usmagt. Hvor mange Gange end Ministeriet Estrup har opløst Folkethinget for at staae andre Medlemmer, der skulde være dets Politiske og derunder Kongemagten mere hengivne, saa sidde her nu alle de Gamle, som begyndte sammen med Estrup, og som ville blive ved at sidde her, de sidde som Protester mod denne Mands 10aarige Regjering, og det uagtet Ministeriet Estrup har bevæget Kongen til i et Opløsningsdekret at sige til Vælgerne, at han ikke kunde bruge dette Thing, fordi det ikke besad Evne eller Villie til at røgte sit Kald forsvarelig. Desuagtet kom vi Alle her tilbage, thi Folket har havt og har en anden Mening end den, som Ministeriet finder paa at forelægge Kongen. Men ingenfinde som i denne sidst forløbne Sommer har det viist sig, at Ministeriet har kastet den forstefte Slagskygge mellem Kongen og Folket, og Bevijet herfor behøver man ikke